

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.382 van 7 juli 2016
in de zaak A. 217.826/X-16.437.**

In zake : de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIE VLAAMS-BRABANT
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Michel van Dievoet
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Wolstraat 56
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. Albert KNOPS
2. Alexa VAN ROMPAEY
beiden bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Konstantijn Roelandt
kantoor houdend te 2221 Heist-op-den-Berg
Dorpsstraat 91
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 11 december 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. RvVb/A/1516/0174 van 30 oktober 2015 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) in de zaak 1314/0455/SA/8/0434.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking van 12 januari 2016.

De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur An Van den broeck heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 juni 2016.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Gregory Verhelst, die loco advocaat Michel Van Dievoet verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Konstantijn Roelandt, die verschijnt voor de verwerende partijen, zijn gehoord.

Auditeur An Van den broeck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Bij besluit van 6 januari 2011 verleent de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant (hierna: de deputatie) aan Roefs-Van Damme een stedenbouwkundige vergunning voor de verbouwing van een woning.

Met arrest nr. RvVb/A/1516/0173 van 30 oktober 2015 verklaart de RvVb het beroep van Knops-Van Rompaey tegen de vergunningsbeslissing van 6 januari 2011 ontvankelijk maar ongegrond.

4. Met een beslissing van 16 januari 2014 verleent de deputatie aan Roefs-Van Damme een stedenbouwkundige vergunning voor het

“regulariseren van een gemene muur”, strekkende “tot het verplaatsen van de gemene muur aan de achtergevel van de woning, zoals vergund op 6 januari 2011, zodat die zich volledig op het perceel van de aanvragers bevindt”.

5. Bij arrest nr. S/2014/0112 van 26 augustus 2014 verwerpt de RvVb de vordering van Knops-Van Rompaey tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de vergunningsbeslissing van 16 januari 2014 omdat “niet [is] voldaan aan de voorwaarde van artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO”.

6. Het bestreden arrest verklaart het beroep van Knops-Van Rompaey tot vernietiging van de vergunningsbeslissing van 16 januari 2014 ontvankelijk en gegrond, vernietigt de vergunningsbeslissing en beveelt de deputatie een nieuwe beslissing te nemen binnen een vervaltermijn van vier maanden.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

7. De deputatie heeft een procedurestuk ingediend waarin zij om de voortzetting van de procedure verzoekt en tevens een opmerking op het auditorsverslag formuleert. Het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’ (hierna: het cassatieprocedurebesluit) voorziet na de kennisgeving van het auditorsverslag niet in de mogelijkheid om een laatste memorie neer te leggen. Wanneer de auditeur concludeert tot de verwerping van het cassatieberoep moet de verzoeker luidens artikel 18, § 1, van het cassatieprocedurebesluit, op straffe van de toewijzing van de afstand van geding, “vragen dat de procedure wordt voortgezet teneinde te worden gehoord”. Het auditorsverslag concludeert tot de verwerping van het beroep van de deputatie. Het voormelde procedurestuk wordt alleen in aanmerking genomen in zoverre wordt gevraagd de procedure voort te zetten en gehoord te worden.

V. Onderzoek van het enige cassatiemiddel

Uiteenzetting

8. De deputatie voert de schending aan van de artikelen 4.7.21, § 1, 4.3.1, § 1, 1°, en 4.8.11, § 1, eerste lid, 3°, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO) en van het gezag van gewijsde van het arrest nr. S/2014/0112 van de RvVb van 26 augustus 2014.

In een eerste onderdeel argumenteert de deputatie dat het bestreden arrest ten onrechte haar exceptie wegens ontstentenis van belang van Knops-Van Rompaey heeft verworpen omdat hun belang bij hun beroep tegen de vergunningsbeslissing van 6 januari 2011 werd aangenomen in het eerste aangehaalde arrest van de RvVb, nr. RvVb/A/1516/0173 van 30 oktober 2015. Door de rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen die Knops-Van Rompaey kunnen ondervinden “af te toetsen aan het gehele verbouwingsproject – zoals definitief vergund op 06.01.2011, – en niet aan het voorwerp van de vergunning – namelijk de verschuiving van de muur van de achterbouw ter hoogte van de rechtse perceelsgrens met 16 cm – schendt de bestreden beslissing” de artikelen 4.7.21, § 1, 4.3.1, § 1, 1°, en 4.8.11, § 1, eerste lid, 3°, VCRO.

In een tweede onderdeel betoogt de deputatie dat de RvVb de vergunningsbeslissing van 16 januari 2014 vernietigt omdat de deputatie zou hebben nagelaten om het volledige verbouwingsproject te toetsen op zijn verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening. Door aldus te oordelen schendt het bestreden arrest het principe dat de bevoegdheid van de vergunningverlenende overheid beperkt is tot het voorwerp van de aanvraag en zij dit voorwerp niet kan uitbreiden. Uit de artikelen 4.7.21, § 1, en 4.3.1, § 1, 1°, VCRO volgt dat “de vergunningverlenende overheid zich niet mag uitspreken over iets waarvoor zij niet gevat is” zodat “de deputatie zich bij de beoordeling van de aanvraag inzake het regulariseren van de gemene muur terecht heeft beperkt tot het voorwerp van de aanvraag, namelijk de verschuiving [...] van de muur met 16 cm” en “de RvVb ten onrechte van oordeel [is] dat het gehele

verbouwingsproject zoals vergund op 06.01.2011 moet worden getoetst op zijn verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening”. Door te oordelen dat de deputatie zich een oordeel van het volledige verbouwingsproject moet vormen, schendt de RvVb het gezag van gewijsde van het arrest van 26 augustus 2014.

Beoordeling

9. Als administratieve cassatierechter mag de Raad van State niet in tweede instantie de feitelijke beoordeling van de RvVb overdoen maar mag hij enkel nagaan of het hem voorgelegde arrest overeenkomstig de wet is genomen. Luidens artikel 14, § 2, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 treedt de afdeling Bestuursrechtspraak in geval van cassatieberoep “niet in de beoordeling van de zaken zelf”.

In zoverre het middel noopt tot de beoordeling in feite van de gegevens van de zaak is het dan ook onontvankelijk.

10. Het eerste middelonderdeel gaat terug op de ongegrondverklaring van de exceptie van de deputatie wegens gebrek aan belang van Knops-Van Rompaey, waarin de deputatie tegenwerpt dat laatstgenoemden “geen enkel belang [hebben] bij het bestrijden van een beslissing die hun persoonlijke toestand verbetert tegenover de oorspronkelijk afgeleverde vergunning” van 6 januari 2011 door “het ‘opschuiven’ van de scheidingsmuur met enkele centimeters, precies om tegemoet te komen aan de bezwaren” van Knops-Van Rompaey.

11. Met verwijzing naar artikel 4.8.11, § 1, eerste lid, 3°, VCRO overweegt het bestreden arrest wat volgt:

“Met de bestreden beslissing vergunt de verwerende partij een aanvraag tot ‘het regulariseren van een gemene muur’. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de vergunde aanvraag een aanpassing inhoudt van de stedenbouwkundige vergunning die de verwerende partij op 6 januari 2011 aan de aanvragers voor het bouwen van een woning op het betrokken perceel heeft afgegeven. De aanpassing houdt een gewijzigde plaatsing in

van de nieuwe gemene muur aan de achtergevel van de woning op de grens met het aanpalende perceel van de verzoekende partijen.

Met het arrest nr. A/1516/0173 van 30 oktober 2015 is het bestaan van het belang van de verzoekende partijen bij het bestrijden van de stedenbouwkundige vergunning van 6 januari 2011 aangenomen. In dat arrest wordt er geoordeeld dat de verzoekende partijen voldoende aannemelijk maken welke hinder en nadelen, rechtstreeks of onrechtstreeks, die vergunning hen kan berokkenen.

De bestreden vergunning kan geen afzonderlijk bestaan van de stedenbouwkundige vergunning van 6 januari 2011 leiden. Beide vergunningen betreffen hetzelfde bouwproject waarvan afdoende is aangetoond dat het voor de verzoekende partijen hinder kan genereren. Waar het belang van de verzoekende partijen bij het aanvechten van de stedenbouwkundige vergunning van 6 januari 2011 werd aanvaard, kan hen niet het belang worden ontzegd om ook op te komen tegen de bestreden beslissing.

Dat de Vrederechter van Grimbergen op vordering van de verzoekende partijen bij vonnis van 29 januari 2014 de aanvragers, wat de constructie van de blinde rechterachtergevel betreft, het verbod heeft opgelegd om de stedenbouwkundige vergunning van 6 januari 2011 en de in rechte niet meer bestaande vergunningsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Grimbergen van 2 september 2013 uit te voeren, doet niet anders besluiten.”

12. Door, na de soevereine feitelijke vaststelling dat de bestreden vergunningsbeslissing “geen afzonderlijk bestaan van de stedenbouwkundige vergunning van 6 januari 2011 [kan] leiden” omdat “[b]eide vergunningen [...] hetzelfde bouwproject [betreffen] waarvan afdoende is aangetoond dat het voor [Knops-Van Rompaey] hinder kan genereren”, te beslissen dat Knops-Van Rompaey niet het belang kunnen worden ontzegd om “ook” op te komen tegen de vergunningsbeslissing van 16 januari 2014 toetst het bestreden arrest de rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen die Knops-Van Rompaey kunnen ondervinden niet “af [...] aan het gehele verbouwingsproject – zoals definitief vergund op 06.01.2011” maar wel aan het voorwerp van de bestreden vergunning.

13. Het eerste middelonderdeel wordt verworpen.

14. Het tweede middelonderdeel gaat terug op de gegrondverklaring van het derde middel waarin Knops-Van Rompaey de schending aanvoeren van artikel 19 van het koninklijk besluit van 28 december

1972 ‘betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen’, artikel 4.3.1 VCRO, het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het bestreden arrest overweegt wat volgt:

“In de bestreden beslissing overweegt de verwerende partij dat, in vergelijking met de stedenbouwkundige vergunning van 6 januari 2011, de aanvraag maar een ‘zeer ondergeschikte’ wijziging van de bouwplannen inhoudt, dat het administratief beroepsschrift van de verzoekende partijen ten onrechte de ‘totaliteit van de gevraagde achterbouw’ opnieuw in vraag stelt, dat de toelaatbaarheid van de achterbouw uit het oogpunt van de goede ruimtelijke ordening in de vergunningsbeslissing van 6 januari 2011 al gunstig werd beoordeeld, en dat de aangevraagde verschuiving van de muur niets wijzigt aan de schaal van het project en geen enkele impact op het aanpalende perceel van de verzoekende partijen heeft.

Uit die motivering blijkt dat de verwerende partij de door de stedenbouwkundige vergunning van 6 januari 2011 toegelaten werken als uitgangspunt heeft genomen en haar beoordeling tot de impact van de verschuiving van de muur heeft beperkt. De muur maakt nochtans een integraal onderdeel uit van het verbouwingsproject en kan dan ook niet op zich worden beschouwd. Als vergunningverlenend bestuursorgaan komt het de verwerende partij toe om zich een oordeel over de verenigbaarheid van het volledige verbouwingsproject met de goede ruimtelijke ordening te vormen, zonder dat de in de vergunning van 6 januari 2011 gemaakte beoordeling een onaantastbare, niet meer in vraag te stellen bindende premisse zou zijn. De repliek van de verwerende partij wordt dan ook niet bijgetreden.

Het is op zich wel toegelaten dat de verwerende partij naar de motieven van de vergunningsbeslissing van 6 januari 2011 betreffende de goede ruimtelijke ordening verwijst en die motieven uitdrukkelijk herneemt om de bestreden beslissing te verantwoorden. Dat veronderstelt wel dat de motivering waarnaar er wordt verwezen, afdoende is. Terecht merken de verzoekende partijen op dat de verwerende partij zich in de vergunningsbeslissing van 6 januari 2011 van stijlformules en algemeenheden heeft bediend. Dat blijkt uit de overwegingen dat er moet worden uitgegaan van de ‘toekomstige ordening van de hele gebouwenrij’, dat de bouwdiepte ‘binnen de maxima valt die gebruikelijk gehanteerd worden in aaneengesloten gebouwenrijen’, dat door een grotere bouwdiepte ‘een aanzet (wordt) gegeven voor de toekomstige ordening van het bouwblok’, dat de verzoekende partijen als burens daardoor over ‘een gelijke mogelijkheid tot uitbreiding’ beschikken en dat, zolang de gevraagde bouwdieptes en -hoogtes binnen ‘het normaal gangbare vallen’, de hinder ‘die er de eerste tijd vanuit gaat voor de nog ondiepere aanpalende woningen (...) tot de normaal te dragen hinder binnen een woongebied met aaneengesloten bebouwing (wordt) gerekend’. Dergelijke vage, op een ‘toekomstige ordening’ gesteunde beschouwingen voldoen

niet als motivering van de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening. Dat de verzoekende partijen als omwonenden in de toekomst dezelfde uitbreidingsmogelijkheden zouden hebben, is ook geen ter zake doend antwoord op de door hen aangevoerde hinder.”

15. Artikel 4.3.1, § 1, 1°, VCRO, in de te dezen toepasselijke versie luidt:

“§ 1. Een vergunning wordt geweigerd
1° indien het aangevraagde onverenigbaar is met :
a) stedenbouwkundige voorschriften of verkavelingsvoorschriften, voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken,
b) een goede ruimtelijke ordening.”

Artikel 4.7.21, § 1, VCRO, in de te dezen toepasselijke versie luidt:

“Tegen de uitdrukkelijke of stilzwijgende beslissing van het college van burgemeester en schepenen omtrent de vergunningsaanvraag kan een georganiseerd administratief beroep worden ingesteld bij de deputatie van de provincie waarin de gemeente is gelegen. Bij het behandelen van het beroep onderzoekt de deputatie de aanvraag in haar volledigheid.”

16. Door te oordelen dat het de deputatie is toegelaten te verwijzen “naar de motieven van de vergunningsbeslissing van 6 januari 2011 betreffende de goede ruimtelijke ordening” en “die motieven uitdrukkelijk” te hernemen “om de bestreden beslissing te verantwoorden”, dat in voorkomend geval “de motivering waarnaar [...] wordt verwezen, afdoende” moet zijn, en vervolgens dat de deputatie “zich in de vergunningsbeslissing van 6 januari 2011 van stijlformules en algemeenheden heeft bediend” die niet “voldoen [...] als motivering van de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening”, schendt het bestreden arrest niet de voormelde artikelen 4.3.1, §1, 1°, en 4.7.21, § 1, VCRO.

17. De RvVb is bij de beoordeling van de vordering tot vernietiging van de vergunningsbeslissing van 16 januari 2014 niet gebonden door de inhoud van het arrest nr. S/2014/0112 van 26 augustus 2014 dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze vergunningsbeslissing heeft

verworpen om de enkele reden dat de schorsingsvoorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel als bedoeld in de hier toepasselijke versie van artikel 4.8.18, § 2, eerste lid, VCRO, niet is vervuld.

18. Het tweede middelonderdeel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, en een aan de verwerende partijen verschuldigde rechtsplegingsvergoeding van 700 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeven juli 2016, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Johan Lust